

רמזי שיחול המאמר על הזיקה ויחזק אותה.

ולפיכך, כאשר **אתאי חליצה** — **אפקעתה** לזיקה. ושוב אינו יכול לעשות מאמר לאחר החליצה, שהרי כל מהותו של המאמר הוא חיזוק הזיקה, כל היא עוד קיימת.

ורבנן סברי: האי זיקה לחודיה קאי. והאי מאמר לחודיה קאי. ולכן, הרי מעיקרא, לפני חליצה, אילו אמר לה "התקדשי לי במאמר יבמין" מי לא מהני לקדשה מבלי לחזק את הזיקה?

השתא נמי, לאחר חליצה, שאין כבר זיקה נמי מהני מאמר.

וזה שאמר לה שמקדשה משום "מאמר יבמין", לא אכפת לנו, לפי שמתכוון לקדשה, ועושה מעשה קידושין.

רבא אמר: אי דאמר לה התקדשי לי במאמר יבמין — כולי עלמא לא פליגי דמהניא.

והכא במאי עסקינן, כגון דאמר לה: התקדשי לי בזיקת יבמין?

והיינו, שמקדשה עתה, לאחר חליצה, מכח זיקת היבמין שעליה, והרי זיקה כזאת אינה עוד קיימת לאחר החליצה.

רבי סבר, זה שמהני מאמר כאשר הוא אומר לה לפני חליצה "התקדשי לי בזיקת יבמין", הוא רק משום שקסבר רבי:

גג-א יש זיקה.

והיינו, שכח הזיקה אלים כאילו היא קנויה לו, ולכן ניתן לייחס את מאמר היבמין לזיקה, ולקדשה בזיקת יבמין.

וכיון שכל מה שמהני האי לישנא הוא רק משום שיש זיקה, הרי אם כבר חלץ לה, הואיל ו**אתאי חליצה** — **אפקעתיה לזיקה:** ושוב לא מצי לקדשה בזיקת יבמין.

ורבנן סברי: אין זיקה. לפי שלא אלימא הזיקה להחשיבה כאילו היא קנויה לו.

והרי מעיקרא, אילו אמר לה "התקדשי לי בזיקת יבמין" — מי לא מהני? **השתא נמי, מהני?**

והיינו, בהכרח, זה שמהני לישנא "התקדשי לי בזיקת יבמין" מעיקרא, לפני שנחלצה, הוא משום שבכל ענין החשיבו חכמים את קידושי המאמר ביבמה, בלי להתבסס על הזיקה. ואם כן, גם לאחר החליצה, שאין כל קשר ביניהם, גם מועיל הלשון הזאת לקדשה!

רב שרביא אמר: בחליצה כשירה, אי דאמר לה אחריה "התקדשי לי בזיקת יבמין" — כולי עלמא לא פליגי, דלא מהני, כיון שתחילה יש זיקה, ואילו אחר חליצה, הזיקה אינה קיימת עוד.

והכא, בחליצה פסולה קמפילגי, רבי וחכמים.

וכגון בחליצה אחר הגט, שסוברים חכמים שלא הפקיעה החליצה הפסולה את כל הזיקה, ולכן אפשר עדיין לקדשה במאמר יבמים.

מר רבי סבר: חליצה פסולה פוטרת, ולא נשארה מהזיקה כלום, ולכן אי אפשר לקדשה בלשון שכזאת.

ומר רבנן סבר: חליצה פסולה אינה פוטרת לגמרי, אלא נשארה עוד זיקה, כך שאפשר